

Leerrede over Psalm 89: 18 en 19 uitgesproken op BIDDAG 9/03/49 middagdienst te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 132: 1, 2 en 3.

Lezen - Psalm 132

Tekst:

Het woord onzer overdenking vindt u wederom in de 89e Psalm en wel nader het 18e en 19e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

18. Want Gij zijt de heerlijkheid hunner sterkte; en door Uw welbehagen zal onze hoorn verhoogd worden.

19. Want ons schild is van de HEERE, en onze koning is van de Heilige Israëls.

Leerrede:

Wij hebben dan in het morgenuur er de nadruk op gelegd, dat die welgelukzalig zijn, die het geklank kennen, en hebben getracht aan te tonen, dat wij daaronder de gehele genadeleer: Wet en Evangelie verstaan. Voorts als wij deze leer rechtstreeks kennen als de leer van God, dat daar de vrucht tot zaligheid aan verbonden is. Want dat sluit in: in onszelf geen bestaan voor God, waaronder wij dus moeten vallen, maar ook onze opkomst vinden in Jezus Christus; en dat dit volk dan welgelukzalig is die het geklank kennen.

Vandaar is de staat waarin ons volk is en waar alles in ligt verzonken, zo droevig. Want de waarachtige genadeleer wordt geacht voor iets vreemds, daar heeft men als het ware mee afgedaan, hetzij uit vijandschap, onverschilligheid of anderszins, uit onkunde, hetzij door wat voor oorzaak en reden, maar de inhoud is de verloochening van God.

Als het dus niet is, dat die hoge Majesteit Zelf nog eens komt in te grijpen en eens orde op zaken komt te stellen, dan gaat men dóór in de onwetendheid, gelijk er staat: "Mijn volk gaat verloren, omdat het geen kennis heeft."

Het is verschrikkelijk! Daarom is het op zijn plaats dat wij er acht op geven. Want wij zijn van nature zo geneigd, als mensen die in zonden zijn ontvangen en in ongerechtigheid geboren, om buiten en zonder God te leven. Wij zijn zo geneigd - zelfs met de wetenschap, die bij een ieder mens is, dat het niet in het reine is tussen God en ons - om dit met godsdienst en met werken, met dit te doen en dat te laten, aan te vullen.

Wij moeten bevredigd worden; kon het zijn, door de zaak in het reine te brengen, en te kijken of God er ook mede akkoord kan en wil gaan. Daarom zeg ik: zullen wij er acht op geven, dat het er zo uiterst ellendig opstaat met ons volk. Ik zal nog dit tot een ieders overdenking meegeven: Gods Woord leert mij en u en een ieder christenmens: dat, waar Zijn Woord recht wordt verkondigd en Zijn Sacramenten bediend worden naar de inzettingen van Christus, dat God daar bekering ten leven wil werken. Die bekering die ook in ons leerboek vervat staat, zijnde: een hartelijk leedwezen dat wij God door onze zonden vertoornd hebben.

Die leer slaat dus in, brengt dat teweeg, en doet verder zijn werk door de bedauwende kracht des Geestes, in de opstanding uit de dood, en lust en liefde om naar Gods Wet te leven. Als dat er nu niet is in godsdienstig Nederland, die bekering, hoe komt dat dan?

Nu moet men niet zeggen: Ja maar, kijk, het oordeel is zo zwaar. Wat leert Gods Woord mij en u? Gods Woord leert ons, dat het Evangelie in Nederland niet recht verkondigd wordt. Dat leert ons het Woord van God. Want als het wèl zo was, dan was daar de vrucht.

Als die vrucht er nu niet is, is dit het bewijs, dat God er zich niet aan verbindt. Men heeft verzet, vermaak genoeg, hetzij met rechtzinnige leer, oude waarheid, of extra zware preken, zoek het zelf maar uit. Maar waar Zijn Woord recht wordt verkondigd, is er bekering aan vast. Hij is geen God van: o-godzalige-oudvadertjes,-zus-en-zo. Hij is de God van Zijn Woord. Daaraan houdt Hij Zich. Als men spreekt van godzalige oudvadertjes, dan moet men óók die kant uit; want die mensen hebben gebogen voor Gods Woord en Wet. Laten wij dus dit opmerken, dat God niet deelt met Nederlands godsdienstigheid, dat doet Hij niet.

Hij wil Zijn werk, Zijn Wet en Evangelie, geëerd en geëerbiedigd hebben. Zijn Wet geëerd, die de vloek uitsprekt over een ieder, waar niet is overeenstemming met eerste en tweede Wetstafel. Hij wil hebben dat wij die eerbiedigen. De genadeleer (al is het dat wij ons beneden de laagste moeten stellen en de eeuwige verdoemenis hebben verdiend) die haalt ons op, zet ons er bovenop; dat is genadeleer. God wil dat wij die leer eerbiedigen. Ons werk haalt niets uit, daarvoor heeft God geen respect.

God heeft alleen respect en eerbied voor Christus, want die heeft aan alle eis van wet en recht voldaan; en daarbuiten gaat God nergens mede akkoord. Alleen aan het werk van Christus wil Hij het zegel van Zijn gunst hechten. Dat getuigt dus tegen christelijk Nederland. Het werk Gods blijft onveranderd alleen het werk Gods. Ons volk is echter afgeweken, en men heeft die leer losgelaten, en daarmee het verbond verbroken. Merken wij nu dus hierop: als God dan Dezelfde is, dan moeten wij persoonlijk terug, en dan moet een ieder terug. Heel Holland zou terug moeten.

Als wij persoonlijk terug moeten, terug naar God, naar Zijn leer en openbaring, dan trekken wij persoonlijk de vrucht. Als het was dat Holland en de kerk het deden, dan konden wij gemeenschappelijk vrucht hebben. Nu zijn we er zo ver van af, als het Oosten is van het Westen. Zullen wij daar rekening mede houden? Als het er over gaat, en wij het geheel bij Christus en de genade houden, en er zijn er die bezig zijn met doen en met werken, dan blijken zij, als het uitgezocht wordt, de grootste vijanden te zijn. Dat leert de ervaring. Waarom?

Het vlees onderwerpt zich de wet Gods niet, en dat kàn ook niet. Nu moet daar overwicht en heerschappij zijn, en anders komt de natuur voor de dag, en dan is het: "nu doe ik zo, en ik krijg geen uitbetaling." Daarom zijn wij, in de staat waarin wij zijn, persoonlijk en in het algemeen, helemaal op Christus aangewezen. Daar zijn wij persoonlijk op aangewezen, met onze kinderen, met onze familie, met onze jongens in Indië, met ziel en lichaam, voor de tijd en voor de eeuwigheid. Wat daarbuiten is, dat valt. Hij alleen blijft staan; voor de rest geldt niets.

Heel de boel ligt in Holland ondersteboven, en nu is alleen Christus en Zijn werk goed, met loslating, met afzien van alles wat er buiten is. Wat men ook buiten Christus eert, daarmee deelt God niet, noch op kerkelijk, noch op politiek, noch op maatschappelijk terrein, noch in het één, noch in het ander. Dat doet Hij niet. Hij wil hebben dat Zijn Zoon geëerd wordt, en moeten wij beginnen met Christus te eren. Als het is, dat wij niet met de afgoden van de tijd kunnen delen noch er op kunnen betrouwen en steunen, dan zijn wij dus op Hem aangewezen.

Vandaar is het zo troostrijk wat ik begon te lezen in het 18e vers: "Want Gij zijt de heerlijkheid hunner sterkte." Dat is Christus. Want, wie zijn zij, die zich tot Christus wenden? Dat zijn toch diegenen, die het bij zichzelf niet kunnen vinden, en die alles buiten de genade moeten prijsgeven, als niet en ijdelheid. Dat zijn dus mensen met ervaring. Want wij geven buiten de genade alles zo maar niet prijs! Het zijn dus mensen met ervaring, met teleurstellingen bij zichzelf en in al hun werk. Het zijn zulke ongelukkige, ellendige, rampzalige, onwaardige, verwerpelijke, schepselen, die zo'n lage plaats moeten innemen, dat zij moeten bekennen (niet zo maar een dor belijden, maar uit de diepste grond van hun hart, vanwege de onwaarde): al kijkt God nooit naar mij om, en al is het dat Hij mij als prijs gaf aan het noodlot, och dan had ik niets te zeggen, want wie ben ik en wat vertegenwoordig ik, o God. Maar wat nu hoog is onder de mensen, dat is een gruwel voor God.

Wij worden in de troon van God aangemerkt, als schepselen die zó wonderlijk omlaag zijn gedaald: die derven alle heerlijkheid Gods. Dat moeten wij leren inzien, dat wij alle heerlijkheid missen, dat wij het gehele beeld van God verloren hebben. Derven de heerlijkheid Gods; daarover moet je niet min denken!

Wij weten toch, dat God de mens geschapen heeft uit het stof der aarde. Daarvan formeerde Hij de mens, blies daarin de adem des levens, en de mens is alzo geworden tot een levende ziel. Dit schepsel, dat Hij uit het stof geformeerd heeft, bekleedde Hij met Zijn heerlijkheid.

Zodanig heeft Hij de mens versierd, dat Hij van de heerlijkheid van Zijn Wezen op Zijn schepsel legde; daarop als overdroeg. Hij voert heerschappij over al de werken Zijner handen, die Hij onderhoudt en ook regeert. Maar nu betrok Hij daarin mede de mens, tot onderhouding. Immers, Hij stelde de mens om heerschappij te voeren over de dieren der aarde, over de vogelen des hemels en over de vissen in de wateren, en om de hof van Eden te bebouwen en te beplanten. Dus in dat grote werk Gods van onderhouding en regering schakelde Hij de mens mede in.

De mens, die Hij versierd had met Zijn beeld, die van nature zó was: die wilde wat God wilde, en die niet wilde wat God niet wilde, die God als in heerlijkheid aanschouwde, en God aanschouwde in hem die heerlijkheid. Zo'n staat nam de mens in. De heerschappij voerende. Nu is de zonde tussenbeide gekomen, en er staat: "en derven de heerlijkheid Gods." Wij derven heel Zijn beeld, kennis, gerechtigheid, heiligheid, en zijn slaven geworden.

Gij zult zeggen: maar dat is toch wel vèr gezocht. Neen, dat is niets anders dan de waarheid. Als wij nog een dag bij elkander zijn - net zoals nu - om Zijn Naam aan te roepen en Zijn Woord te horen, dan moeten wij eerst vragen: "Och God, zie nog op mij neer, mag alstUblieft de gehele aardse rompslomp aan de kant liggen?" Want anders zitten de mannen en de vrouwen nog hard te werken onder het horen. Dat komt, omdat wij zo slaafs zijn onder alles; wij zijn geknecht. Zo is het met een paar woorden gezegd. De mens, terwijl hij een schepsel Gods is, is zo wonderlijk omlaag gedaald, dat alles wat hier is, hen drukt als een last, tot zelfs het beste.

Het beste?

Ja, want al was het dat God Israël zegende met goed, geld, voorspoed en kinderen (dat wordt daar dus onder de grote zegeningen gerekend, als wij kinderen hebben), hoe is het met de kinderen? Soms drukken ze op de ouders als een last, zodat men wel eens zegt: kleine kinderen, kleine zorgen, grote kinderen, grote zorgen. Als het over geld gaat, zegt men wel eens: wat zou ik gelukkig zijn als ik wat geld had. Maar wat gebeurt er meestal, als iemand van arm, rijk wordt? Nog meer zorgen! Waaruit wij moeten bemerken, dat het Gods goedheid is als alle rompslomp aan de kant ligt, en wij eenvoudig een deel mogen hebben om aan God gebonden te zijn.

Doch de mens is zó uit de aarde aards en zó wonderlijk omlaag gedaald, dat, terwijl God spreekt en wij als schepselen Gods, alle sieraad en heerlijkheid derven, wij toch zelf bezig zijn om er wat van te maken. Wij zoeken er wat van te maken in de tijd, en wij zoeken er geestelijk ook nog wat van te maken, als het kan met doen, met werken, met godsdienst en met plicht om te proberen God welbehagelijk te zijn. Wiens ogen daarvoor opengaan, die moet bekennen: ik ben een slaaf der zonden en derf alle heerlijkheid Gods. Mijn staat is zó ellendig, dat ik hier als een lastdrager ben onder allerhande zorgen. Ik ben onbekwaam tot alle geestelijk goed, en ben een totaal ongeschikt mens voor God en Zijn heerlijkheid, en voor Zijn zalige dienst.

Wat nu? Zijn dat nu zaken, om bij de pakken neer te gaan zitten in: "ijdelheid der ijdelheden, het is alles ijdelheid?" Alles in de tijd: ijdelheid; alle godsdienst: ijdelheid. Al tobkend en zuchtend? Neen, hoor hier eens naar de profeet, die van verval en tijd van ellende weet, wiens zeggen is: "Gij zijt de heerlijkheid hunner sterkte."

Die wijst rechtstreeks aan wat geen ijdelheid is, maar wijst ons op een bestendige God, en onderwijst en leert ons hier, omtrent vaste dingen, omtrent zaken welke van nut en van waarde zijn. Ja, van eeuwig geldende waardij is: Jezus Christus, de heerlijkheid van hun sterkte.

Want wat voor een Persoon is Hij? Deze morgen zeiden wij al, dat Hij de tweede Adam is. Wij, als schepselen Gods, zijn in de eerste Adam geheel ten onder gegaan. Zó te gronde gegaan, dat er geen verbetering meer mogelijk is. Wij zijn in een staat die niet voor verbetering geschikt is. Alle verbetering is ijdelheid, want als wij met alle verbetering bij God komen en het wordt gewogen in de weegschaal des heiligdoms, dan kunnen wij de rekening wel opmaken, namelijk: "gewogen en te licht bevonden."

Maar nu is Jezus Christus de tweede Adam. Wij zijn in die eerste geheel te gronde gegaan. Wat wij van onszelf verwachten is fout, en wat wij van een ander mens verwachten is fout; wát ook buiten Jezus Christus is, het is alles fout. Nu wordt Christus hier genoemd: "heerlijkheid hunner sterkte." Als er nu staat, dat Hij de heerlijkheid hunner sterkte is, laten wij dan in de grootste schande zitten door onze val, en laten wij zulke nietelingen en zwakkelingen zijn, in een staat van totaal onvermogen, maar nu is Jezus Christus een volkomen Middelaar.

Vooreerst, een volkomen Middelaar, om geheel het verloren beeld Gods bij ons weer te herstellen. Daartoe is Hij van eeuwigheid af door God de Vader geformeerd en gezalfd tot de hoogste Profeet en Leraar, om ons de verborgen raad en wil Gods van onze zaligheid te openbaren.

Toe, laten wij het maar niet weten! Niet zó: "Ik weet, en ik moet nog meer weten." Laten wij maar voor de dag komen bij aan- en bij voortgang: "ik weet niets". Neem die laagste plaats maar in, als die alles verloren heeft, en zich in zulk een zwakheid ziet: totaal afgebroken, niets wetend, verduisterd in het verstand en vervreemd van de kennis Gods.

Ja maar, kijk eens, een mens weet toch wel wat hij heeft opgedaan aan ervaringen? Ja, dàt wel, want wij zijn redemachtige schepselen. Bij mij ligt er ook ervaring, want straks word ik 47 jaar en ik was 21 toen het begonnen is. Daar ligt ervaring. Maar de ervaring van al die jaren, geeft die op het ogenblik leven aan mijn ziel? Neen! Er ligt een wetenschap, maar wat levert mij die nu, op het ogenblik, op?

Jezus Christus, Die moet alles zijn. Waarin wil Hij alles zijn? Niet hierin: je hebt dat ervaren, en dat, en ik zal je er nog wat bijleveren. Neen! Maar Jezus Christus is als de tweede Adam tot beantwoording in de staat van ons ongeluk, waarin wij te gronde gegaan zijn. Nu moet dus telkens voor de dag komen: hier sta ik met twee lege handen, in totale onwetendheid en ontbloting. Hij haat alle hovaardij in Zijn Jakob, en Hij wil dat wij voor de dag komen als ellendige en rampzalige zondaars. Aangezien Jezus Christus de heerlijkheid onzer sterkte moet zijn, wil ik ook niet boven iemand van jullie gaan staan, want dan ben ik fout. Maar àls ik dat zou doen dan kunnen jullie een beter portie krijgen dan ik. Doch ik wens als christen tot de gemeenschap te behoren, en dan wens ik ook in de vruchten van het Hoofd, Jezus Christus, te delen. Nu sta ik hier als één die niet weet, die niet kent en die niet heeft.

Het is al begonnen toen ik 21 jaar was en God bij mij thuis bracht wat mijn staat was voor Zijn aangezicht. Een staat van oordeel en vloek. Men zei toen, dat ik nogal wat wist. Van mijn jeugd aan heb ik Gods Woord geëerbiedigd, dus in mijn hoofd had ik nogal wat. Maar wat had ik daaraan? Toen is begonnen: "nu weet ik het niet." Eén ding wist ik wel, dàt voelde ik; ik was op reis naar de hel. Verder kon ik het niet brengen, absoluut niet. Mijn wetenschap liet mij in de steek, bracht mij niet van de plaats.

Nu ligt er een ervaring; ik heb aanneming verkregen, ben overgeplaatst in Christus, doch wat is nu het geval? Ja, als wij er bijkomen zijn wij schatrijk, maar: in een Ander. Ja, Adam had zèlf heel de erfenis in handen, en die is er maar vreemd mee omgesprongen. In een oogwenk van tijd heeft hij hem verspeeld. Maar nu is God zo goed voor ons, dat Hij alles in handen gelegd heeft van een Ander.

Nu is Jezus Christus onze wijsheid; en heel de erfenis hebben wij in Christus en blijft in de hemel bewaard. Nu moeten wij hier maar uitleven, dat wij in Adam zulke armoedzaaiers zijn, dat wij alles uit Jezus Christus moeten hebben. Die heeft alle verloren schatten voor ons verdiend, en die erfenis ligt nu in de hemel. In Zijn Persoon is alles wat wij nodig hebben, opdat die hoge Majesteit Gods gemeenschap met ons kan hebben. Dat is in Hem.

Dus nu is Hij tot wijsheid, en nu kan ik niet hoger komen, en ik geloof dat er niet één onder ons is, die hoger kan komen. Bij alle ervaring kunnen wij net zover komen als Hij ons heeft verlicht en beantwoord in onze duisternis en ellende, en verder staan wij dan weer. Wij kunnen niet verder. Want de bedoeling is, dat geen vlees zou roemen voor Hem. God wil Zijn Naam verheerlijken door Zijn werk en dat doet Hij in Jezus Christus, niet in mij of jullie. Hij wil openbaar brengen wie Jezus Christus is, opdat wij er de vrucht van trekken.

Ten andere, zo is Jezus Christus de enige Hogepriester. Dat is Hij zowel in verzoening, als ook in voorbeding en in voorspraak. Merk nu op: wanneer bij aanvang openbaar wordt wie wij zijn, dan leren wij onszelf zien als één stuk zonde. En als wij tot onszelf komen hoe de zaken staan, nadat aan ons genade is geschied, hoe is het dan in onszelf? Niets dan zonde.

In Jezus Christus - dat is dus in Hem, in een Ander, en door de geloofsvereniging met Hem - trekken wij dan die vrucht, wat Paulus noemt: "Gij zijt in Hem volmaakt." Dat is alles in Christus. Daar wij mensen zijn die niet anders kunnen dan uit kracht van de natuur de boel bederven, zo is Hij de Persoon die niet alleen tot verzoening is, maar ook als voorbidder en als voorspraak bij de Vader. Want zoals wij van nature zijn moet God ons toch wel wegdoen. Kunnen jullie zo hoog met jezelf staan? Ik kan het maar niet; bovendien geef ik er ook niet om. Helemaal niet.

Ik was nog betrekkelijk jong, toen ik bij gelegenheid eens bij Antje Spek was. Zij was een kind Gods op Sliedrecht. Ik hoorde haar toen spreken uit zulke verborgenheden van het Koninkrijk Gods, waardoor ik van het hoofd tot de voeten aangedaan was. Jonge, jonge, jonge, dat was toch even wat. Tenslotte was zij uitgesproken en zei: "joh, zeg ook eens wat, hoe is het bij jou?" Ik durfde mijn mond niet open te doen, want waar had die vrouw uit zitten praten, en dan had ik met mijn vuile boeltje voor de dag moeten komen? Dat kon ik niet. Toen begon ze te schreien en zei: "ik heb voor mijn beurt gepraat, en ik kan niets doen dan de boel bederven." Toen zei ik, dat het mijn schuld was; "want wie ben ik? Laat ik maar eerlijk zeggen: ik sta op in mijn zonden en ga naar bed in mijn zonden, mijn in- en uitgang is zonde en nog eens zonde." Toen zei zij: "Och kind, kijk, wat ik nu verteld heb, dat is allemaal in een Ander, want als Hij mij aankijkt in mijzelf, dan moet Hij mijn beeld verachten." Die uitspraak ben ik nooit vergeten.

Toen ik genade en aanneming verkregen had, en na een jaar of wat de grond van mijn bekering eraan ging, en ik nuchter begon te worden, kwam voor de dag, dat, als Hij mij aankeek in mijzelf, dan moet Hij mijn ijdel beeld verachten. Nu hebben wij Jezus Christus nodig als Bedienaar des heilighdoms, Die moet alles oprichten. Want zonder Hem hebben wij niets. Ja, Hij is als het ware de stok en de staf waar wij op leunen. Hij de Sterkte. Laten wij dan zulke zwakke benen hebben, dat wij niet kunnen gaan noch staan, dat wij niet kunnen in- of uitgaan. Laat dat dan zo zijn. Hij is de heerlijkheid hunner sterkte. Nu is Hij alles, volkomen alles.

Hij is niet alleen onze Hogepriester, maar ook onze waarachtige Koning, Die door Zijn Geest en Woord regeert. Daar Hij nu heerschappij voert als Koning, zo breekt die Koning bij ons alles af, waar wij buiten Hem en buiten de genade op leunen en steunen. Want, daar kunnen wij niet mee bij God terecht! Waar Hij nu toeschikt door Zijn Geest en Woord, worden wij gans doordrongen dat Hij alles moet zijn, onze grond en onze dekking. Hij moet volkomen alles zijn.

Daarom is Hij dan ook Koning, opdat Hij ons zij tot heiligmaking. Ja, Hij is de heerlijkheid hunner sterkte, en Hij is tot wijsheid en tot rechtvaardigheid.

Maar, daar Hij ons tot rechtvaardigheid is, is Hij het ook tot heiligmaking. Is het geen aanbiddelijke Koning? Gij zijt de heerlijkheid hunner sterkte. Neem nu alles weg, en laat ons Jezus behouden, dan hebben wij alles. Maar geef ons alles, en neem Jezus weg, dan hebben wij net niets. Want buiten Hem zijn wij grote zwervers, zulke zwervers, die uiteindelijk moeten verkommeren en verhongeren. Waarom?

Omdat Hij alles zijn moet. O die Jezus, die Bron van vreugde, die is de heerlijkheid hunner sterkte, bij aanvang, bij voortgang en tot het einde, en is dat ook bij de dood. Eer ik verder spreek, laten wij eens zingen uit Psalm 89 het 8e vers:

Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht;...

Hij de heerlijkheid hunner sterkte. Dat kan inzonderheid dáár ten hoogste gaan uitblinken, waar wij Hem ten zeerste nodig hebben. Waar heeft nu de ganse macht der hel meer op tegen, dan dat wij doen wat God wil? En wat wil God? Dat wij Zijn Zoon eren. Dus als wij Hem moeten eren als Profeet en Leraar, als Hogepriester en als Koning, Die ons moet zijn tot wijsheid, omdat wij dwazen zijn; tot rechtvaardigheid, omdat wij niets hebben; tot heiligmaking, omdat alles wat van ons is geen waarde heeft; en tot verlossing, daar wij gebonden zijn. Steeds weer brult de hel daar tegen.

Men mag godsdienstig zijn, een belijder van het Christendom, een belijder van Jezus; dan is het al mooi genoeg. Maar om alles in Hem alleen te zoeken, daarop is hij zo gebrand, dat als het kon dan zou hij dit willen uitroeien, zodat aan de Naam en aan de zaak van Jezus Christus niet meer gedacht zou worden. Vandaar is het ook, dat wij lezen van het beest dat opkwam uit de aarde met lamshoornen gelijk. Dan denken wij daarbij aan de nabootsing van Christus. Dat uit de aardsgezindheid, dat beest (het wordt genoemd een beest), de antichrist, de tegenvoeter van Christus, zich opmaakt, en een grote aanhang heeft. Want dat is naar de mens, uit de aarde, uit de aardsgezindheid, dus uit wat men slechts behouden heeft, uit de val. Daar is men het beeld van God verloren, maar men heeft behouden dat men uit de aarde aards is. Dus, geheel buiten God om.

Er staat: "als lamshoornen gelijk", een nabootsing van Christus. Dat doet opgeld in deze wereld; godsdienst en nog eens godsdienst. De toeleg is, dat, als het kan, aan de Naam en zaak van Christus niet meer gedacht wordt. Daarom moeten wij er allemaal op rekenen, als wij wensen om Christus te eren en om Hem te lieven en te leven, dan word je het mikpunt van satan. Naarmate wij Jezus Christus eren naar Gods wil en openbaring van Zijn getuigenis, zijn wij het doelwit, wie het is, is het.

Ik schreef pas geleden nog aan één die een hele brief schreef met klachten: "U bewijst een waardig lidmaat van Christus en Zijn gemeente te zijn. Lees maar eens Petrus zoveel, lees ... (verschillende schriftuurplaatsen)", en besloot met: "je broeder". Ik heb ook niets anders; zodat ik moet bekennen: ik ben van een Ander, en niet van de wereld. Ik ben van Christus en bedoel Christus, en daarom ageert de hel.

Waar moeten wij dan blijven in de strijd en in de gelederen, daar wij zo zwak zijn, dat wij niet één ogenblik kunnen bestaan? Maar, dan komt voor de dag wat wij aan Christus hebben; want waar wij niet uit de weg kunnen, waar wij als onder de voet gelopen worden, daar wil de Koning Zich gaan bewijzen als: "de heerlijkheid hunner sterkte." Al is het dat de open hel ons aangrijnst met haar duizendtallen, dan zal geen vrees ons doen verslaan, maar doen wij blij het feestlied schallen. Dat doet Christus ons aan. Want als de strijd zó hoog oploopt, dat wij zouden denken ten onder te gaan, dan wil Hij openbaar brengen wie Hij is.

Hoe is Hij dan? Hij is de heerlijkheid hunner sterkte. Hij is het die de Overwinnaar is, die dood, graf en hel overwon; en nu wil Hij ze in die overwinning laten delen.

Zij krijgen hier wel de strijd tegenover een driehoofdige vijand, maar, zij eindigen die strijd in de Koning, en Die laat ze delen in de overwinning. Dan roemen zij: "Gij zijt de heerlijkheid hunner sterkte", en hebben in Hem alles en buiten Hem niets.

Ezau zei: "Ik heb veel." Hij was een kwieke kerel! Dat blijkt ook, toen hij zijn broeder tegemoet ging met 400 gewapende mannen. En Jakob? Ja, er zat nog geen vlakke boel, en hij kneep hem zó hard, dat hij kon de Jabbok niet overgaan. Daar kwam hij in aanraking met Hem, waarover wij spreken. Dat was van dien aard: Jakob gaat daar de Man herkennen Die met hem worstelt en zegt: "Ik zal U niet laten gaan, tenzij Gij mij zegent."

Daar ligt één die de laagste plaats inneemt, het onderspit delft. Daar wordt de boel zó in orde gemaakt, dat Jakob, die thans kreupel gaat, zegt: "Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijn ziel is gered geweest." Hij kan Ezau tegemoet gaan. Nu is dat wel een flinke kerel, met 400 man die tegen Jakob zegt: ik zal je wel even helpen, 'k breng je zo te Seir. Maar Jakob heeft Ezau niet nodig en zegt: "Neem toch mijn zegen, die u toegebracht is, dewijl het God mij genadiglijk verleend heeft, en dewijl ik alles heb." Want Christus is de heerlijkheid zijner sterkte. Een vlakke boel en Christus onzer, wat moeten wij nog meer?

Ruwe stormen mogen (zelfs) woeden,
alles om mij heen zij nacht,
God, mijn God, zal mij behoeden,
Hij houdt over mij de wacht.
Moet ik lang Zijn hulp verbeiden,
Zijne liefde blijft mij leiden,
door een nacht, hoe zwart hoe dicht,
voert Hij mij naar 't eeuwig licht.

Verder lees ik: "En door Uw welbehagen zal onze hoorn verhoogd worden. Wij zongen berijmd:

... Wij steken 't hoofd omhoog, en zullen d'eerkroon dragen,
Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen;...

Ja, dat wordt wel eens uitgelegd in deze zin: ja hoor, Hij is de heerlijkheid hunner sterkte, dus zij steken Christus, Die is het Hoofd, omhoog, maar dat is oorspronkelijk de bedoeling niet. Iemand die God gaat zoeken, wordt in de strijd betrokken. Worden wij het eigendom van Christus dan behoren wij tot de strijdende kerk. Als Christus niet alles is, gaat ieder lidmaat, ook wij, ten onder. Daar is niets aan te doen. Maar nu is Christus de heerlijkheid hunner sterkte, en zó gaat Hij Zich nu ruchtbaar maken, dat Hij overwinnaar is voor al de Zijnen, van dood, graf, hel, van alle machten die zich tegen Hem stellen

Door de vereniging met Christus ondervinden de vijanden dat het hier al begint, dat wij onze hoofden boven alle ellende gaan verheffen. Dat brengt Christus mede: Hij is de heerlijkheid hunner sterkte. In plaats van eronder, en de hel heerschappij voeren - díe baas, en wij overwonnenen - levert Christus ons op, dat wij hier al voor de dag kunnen komen, en beginnen hier al ons hoofd boven de gebreken te verheffen. David zegt:

O mijn ziel, wat buigt g'u neder?
Waartoe zijt g'in mij ontrust?

(Heeft God U wel eens in de steek gelaten?)

Voed het oud vertrouwen weder;

zoek in 's Hoogsten lof uw lust
Menigwerf heeft Hij uw druk,
doen verand'ren in geluk.

Dan gaan ze hier al over de mensen en al de huizen heen kijken, en steken hier hun hoofd al op over alles. Nu, als wij het eens gaan meten bij de eeuwigheid, dan is het maar een klein stukje. Jezus noemt het dat het op zijn best een dag of tien is. En een verdriet van tien dagen, die worstel je allicht door. Dus, zó dicht bij, maar een klein stukje, ó zo kort.

Als men heel Gods Woord en leer doorneemt; wat zijn het voor wegen en paden die God gehouden heeft met Zijn ganse kerk en al Zijn heiligen? Het einde daarvan is telkens geweest: roem, lof, prijs en dankzegging aan God, de heerlijkheid hunner sterkte! Nu is dat: "door Uw welbehagen zal onze hoorn verhoogd worden." Wij noemden reeds dat Christus Overwinnaar is, en dat Hij ze in Zijn overwinning laat delen.

Het wordt genoemd: "hoorn verhoogd worden." Immers, daar wordt uitzonderlijke macht mee uitgedrukt. Denk maar eens aan wat Daniël zag van het toekomstige - de koninkrijken der aarde die opkwamen - onder het beeld van de dieren, dan wordt deszelfs macht en de grootheid der heerschappij uitgedrukt met hoornen die groot werden. Zo staat hier dan van macht en heerschappij, dat die verhoogd worden. Hoornen verhoogd, en dat naar Zijn welbehagen.

Nu wil Christus, dat zij met Hem delen als Zijn vrouw, dus als het dan is, dat Christus de Bruidegom is, en zij Zijn bruid zijn, dan komen de zaken zo te staan, dat zij zó op Hem gaan leunen en steunen, ja, laten wij het zo zeggen, dat, waar zij anders met hun handen in het haar zouden zitten, dat zij nu gaan zeggen: daarmede moeten wij bij Hem aankomen." Zo mag toch een vrouw ook doen, die mag het toch op haar man laten aan komen? Zo mogen wij het ook geestelijk doen, en dat wordt genoemd: "de hoornen verhoogd worden naar Zijn welbehagen."

De zaak is dan dit, dat wat er ook gaat rollen en wat er ook over ons gaat, dat steeds meer zetting gaat krijgen en vastigheid: "Hij is de heerlijkheid hunner sterkte." Wij betrouwen ons aan Hem toe. Wij laten het op Hem aankomen en verlaten ons op Hem.

Daarom staat het zo wonderlijk uitgedrukt: "Wie is zij, die daar opklimt uit de woestijn, en liefelijk leunt op haar Liefste?" Hoe is dat? In de woestijn, het beeld van ellende, ten onder gaan door dorst, door de hittegloed? Neen, nu wordt het genoemd: een opklimmen uit de woestijn en liefelijk leunen op haar Liefste. Dat is: de vrucht genieten van wie Christus is. De vrucht genieten van: hoe Hij is voor een ongelukkige, ellendige en rampzalige. Zo spreekt dat zich dan uit en trekt men er de vrucht van.

Zo ook hier, want er wordt bijgevoegd: "Want ons schild is van de HEERE." Nu, een schild heeft men niet nodig als het geen oorlog is. Met regen kun je het met een paraplu wel af. Maar als er pijlen vliegen, dan heb je aan een paraplu niets, dan heb je een schild nodig. Vooral als van alle kanten de pijlen komen. Maar nu is het in het Koninkrijk Gods gewoonlijk anders. Dat hebben we te onderscheiden van alle koninkrijken dezer wereld.

Zo heeft men bijvoorbeeld een Goliath gehad, die een spies had als een weversboom. Of het ook een kerel was! Bovendien, daar hij een flinke man was, een eerste klas krijgsman, had hij ook nog een jongen om zijn schilddrager te zijn. Dus een flinke kerel, en nog een knechtje erbij.

Maar in het Koninkrijk Gods is het anders. Alle Goliaths kunnen getroffen worden, zo was het ook met die grote Goliath. Hij had wel een hoop praats. Je moet maar flink zijn! Doch, door een steentje, uit de slinger van David, die hij in zijn hart verachtte (ben ik een hond, dat je met een stok tot mij komt?) viel hij, en daar lag hij. David was maar een herdersjongen, hij had waarschijnlijk niet eens een goed mes bij zich, hij moest het zwaard van Goliath nemen om diens hoofd af te houwen.

Ja, anders is het in de gemeente Gods, waar zij moeten leren dat Hij de heerlijkheid en de sterkte is, hun ten schild, en dat Hij alle pijlen opvangt. Wij zijn toch grote stumpers. Ik heb altijd een uitspraak van Stam onthouden, die ik maar twee keer gehoord heb, toen ik nog een jongen van een jaar of veertien was. Eén keer heugt mij echter nog erg goed, toen zei hij: "van de week kwam Hein de Lor bij mij en die had het erover dat God zo goed was, omdat hij zoveel lorren had verkocht. Maar voor mij is Hij zo goed, omdat ik zo'n lor ben."

Wij nemen ons allicht voor, dat Christus bij ons plaats zal hebben. Wij in de strijd, de pijlen om ons heen, en dan, ja, o, o, zo echt:

De HEER is mij tot hulp en sterkte,
Hij is mijn lied, mijn psalmgezang;
Hij was het, die mijn heil bewerkte,
dies loof ik Hem mijn leven lang.

O, wat had die psalmdichter het toch goed. Ja, dat was echt! Maar zullen wij altijd daarop letten, want dat zien wij nogal eens over het hoofd: hij kon het niet alleen af. Hij was de onderligger, steeds had hij er Eén nodig die hem hielp: "tot sterkte". Daarom, als wij dit lezen, moeten wij maar steeds bedenken, dat een schild niet nodig is in vreedetijd. En, om zalig bij elkander te zitten - dierbaar, de hemel in het midden(!) - dan is er ook geen schild bij nodig, helemaal niet. Ook niet bij het redeneren over de HEERE, (daar heb je verstand voor nodig). Maar in de strijd gewikkeld, tegenover een driehoofdige vijand, dan heb je wel een schild nodig. Met redenatie kunnen wij Jezus niet ontmoeten, wel in de strijd, in het lijden en in de ellende. Op dat terrein beweegt Hij Zich, en dáár wil Hij zijn tot een schild. Wat zal een vijand, wat zal een nietig mens ons dan doen? Wat moet die dan beginnen? Zo wil Hij alles zijn.

Als wij nu het één zowel als het ander, wat hier gesproken is, bij elkander nemen, waarop komt dan alles neer? Zó is Christus! Dat is de leer en het Woord van God. Hier staat: "Welgelukzalig is het volk, hetwelk het geklank kent; O HEERE! zij zullen in het licht Uws aanschijns wandelen. Zij zullen zich de ganse dag verheugen in Uw Naam, en door Uw gerechtigheid verhoogd worden. Want Gij zijt de heerlijkheid hunner sterkte, en door Uw welbehagen zal onze hoorn verhoogd worden. Want ons schild is van de HEERE, en onze Koning is van de Heilige Israëls."

Nu moeten wij dus het onderwerp zijn dat God in Christus Zich alzo aan ons bewijzen en betonen kan tot zaligheid en tot eeuwig leven. Wij hebben met een genaderijk God te doen, en een gezegende en aanbiddelijke Verbondsmiddelaar. Maar zijn wij nu het onderwerp om de zegeningen des verbonds ten leven te kunnen genieten? Hoe is dat? Dáártoe is Hij ons tot dat gezegende einde, opdat er zegen over ons hoofd afvloeie. Doch, nu moeten daar dus onderwerpen zijn.

Wensen wij dat de heerschappij van Christus bekend wordt? Wensen wij dat het ons land en volk welga? Dat wij dan de toevlucht nemen tot God! Maar, dan moeten wij ook voor de dag komen hoe wij zijn in onze schande. Zo wonderlijk als wij omlaag gedaald zijn, waardoor wij nergens toe deugen, om alzo de laagste plaats in te nemen. Wáár er een onderwerp is, aan wie God iets kwijt kan, daar wil Hij alles voor zijn. Als er dan plaats is, zal Hij het ook in daden komen bewijzen. Dat moet, omdat Hij Zijn Woord bevestigt.

Ik lees daar nog bij: "en onze Koning is van de Heilige Israëls." Wij hebben hier te doen met een gekregen, met een gegeven Koning; "onze Koning is van Israëls God gegeven." Hij is niet opgedrongen, nee, nee, nee, geen opgedrongen Koning, maar een gegeven Koning. Dat is het grootste en het hoogste geschenk. Uitnemender gave is er niet dan zulk een gave van God.

Waarom heeft Hij die gegeven? Waarom Zijn kerk en gemeente zo verrijkt? Toch hierom; omdat Hij wil dat het ze allen welga, werkelijk zal welgaan, en dat de zegeningen niet achterwege zouden blijven, maar dat die zouden nederdalen gelijk als een vroege en spade regen. Daarom zulk een Koning.

Niet zoals tegenwoordig de koningen zijn, maar een soeverein Vorst. Hier hebben wij met een Koning te doen, die een totaal soevereine Koning is. Wij lezen van Nebukadnezar, dat wie hij wilde doden, die doodde hij en wie hij in het leven wilde behouden, die behield hij in het leven. Er waren koningen, bij wie leven en dood in hun handen was. Maar wij hebben met zulk een Koning te doen, aan Wie alles is toebetrouwd. Want God heeft alles aan Zijn Zoon overgegeven, en Hem het één zowel als het ander toebetrouwd.

Omdat die zaken zo zijn, en Hij een Koning, een soeverein Vorst is, krachtens het eeuwig welbehagen Gods, zo duldt de Koning in het minst niet enige mede-regent, mede-regeerder of medezeggenschap van iemand. Die wil hebben dat Hem als Koning geheel plaats wordt gegeven. Totaal en helemaal. Kunnen wij daardoor schade lijden? Neen, dat kan niet.

Wanneer Jozef, het volk in Egypte onderhield door hun spijs te geven, eerst voor hun geld, later voor hun goederen en nog later voor hun leven (ze geven zichzelf als slaaf), dan heeft hij dus alles voor de Koning Farao opgekocht. Zelfs die mensen waren geheel en al Farao's eigendom. Als de Farao nu eens niet op een behoorlijke wijze de zorgdragende was over zijn onderdanen, wat deed hij dan? Dan deed hij zichzelf schade aan. Vandaar werd wel terdege zorg gedragen dat geen der onderdanen tekort kwam, want dan kwam hijzelf tekort. Zij waren zijn eigendom, zijn onderdanen.

Nu is de kerk en de gemeente Gods, de erve van Christus.

Deze zijn van Hem, zij zijn Hem gegeven; en Hij is hun gegeven, ze horen bij elkander, Koning en onderdanen. Nu wil de Koning hebben, dat de onderdanen de rechte plaats innemen onder Hem, dat is, dat wij al onze zaken aan Hem toebetrouwen. Dat wij dat dan ook doen bij aanvang, bij voortgang, tot het einde; dat wij het steeds doen. Is het ooit bij iemand onder ons geweest, die al zijn zaken aan die Koning toebetrouwde, en beschaamd is uitgekomen? Is dat al eens gebeurd? Neen toch zeker!? Dat kan niet, want zij worden niet beschaamd die op Zijn goedheid bouwen.

Ja, dat het niet altijd gaat zoals wij denken, dat is iets anders. De discipelen zijn niet bedrogen in hun verwachting dat Jezus de Zoon des levenden Gods was. Hem aannemend als hun Zaligmaker, zijn zij ook zalig geworden. Nu zijn zij wel zalig geworden - zij zijn dus niet beschaamd uitgekomen - maar het is anders gegaan dan zij dachten, heel anders.

Jozefs dromen waren werkelijk van God, maar de uitkomst was geheel anders dan Jozef, zijn broederen en Jakob gedacht hadden, maar zij zijn uitgekomen. Dus komen wij met Koning Jezus nooit beschaamd uit, maar het gaat dikwijls anders, dan wij gedacht hebben. Want Hij regeert op een zodanige wijze, dat Hij alleen de eer verkrijgt en dat wij als schepselen Gods er vierkant buitenvallen. Dus dat geen vlees zou roemen voor Hem. Daarom zingt de dichter:

Alle roem is uitgesloten!
Onverdiende zaligheên

Daar blijft niets geen roem over. Verenigen wij ons daar dan mede. Als de Naam van God verheerlijkt wordt, dan zullen wij leren kennen wat een gewenste vrucht dat voor ons oplevert, wat een blijdschap en verheuging daarin vervat liggen, dus ook welvaart van onze kinderen, familie, land, vaderland, van alles. Dat alles is in de handen van God, Wiens wil het is, dat het ons zou welgaan in dit ijdel leven. Maar daartoe wil Hij dan hebben, dat wij ons Zijn Majesteit en aan Zijn Woord en Wet onderwerpen.

Laat dan een ieder zich onderzoeken. Waar trekken wij partij voor? Voor onszelf, of voor de Koning? Wie wensen wij te eren? Wat ik u dan bidden mag, och overdenkt de zaken die wij vandaag besproken hebben, onderzoekt Zijn Woord en leer, en laten wij toch opmerken, dat die God werkt om Zijnszelfs wil, tot eer van Zijn Naam en kroning Zijns Zoons, en dat wat daarbuiten is geen dageraad heeft. Zoekt gij dat? Toe volhardt dan tot het einde, in alle strijd. Hebt gij het erop gezet Hem te mogen kennen gelijk Hij gekend behoort te worden, laat er dan geen stilzwijgen bij U zijn.

Zijn wij de Zijne, dat Hij ons nam, bedenkt dat Hij ons nam om ons te bezitten, en Hij ons nam als zondaar. In zoverre wij ons een kind Gods weten, lidmaat van Christus en Zijn gemeente, en lid uit maken van zulk een land en volk als dit is, dan hebben wij rede en stof om ons voor God te vernederen en te verootmoedigen. Laten wij dan onze ogen open doen om te zien wat er te doen is, en opmerken wie Christus is en wat God in Hem wil zijn. Opdat schaamte en schande onze aangezichten bedekken tot vernedering, om een bidder te mogen zijn in boete en schuld en in schande, opdat die God, Wiens Naam ook Ontfermer is, zich over ons erbarme en ontferme. Dat God daartoe dan Zijn vriendelijk aanschijn over ons doe lichten. Amen.

Slotzang: Psalm 95: 2

De HEER is groot, een heerlijk God,
Een Koning, die het zaligst lot,
Ver boven alle goên, kan schenken ...

Zegen: Gaat voort heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De HEERE zegene u, en behoede u! De HEERE doe Zijn aangezicht over u lichten, en zij u genadig! De HEERE verheffe Zijn aangezicht over u, en geve u vrede! Amen.